

som de virkelig ere, i de Tilfælde, hvor der kan være Spørgsmaal om Anvendelsen. Jeg troer derfor, at der fra den Side ikke kan være nogen Betænkelighed ved at vedtage Forslaget, men Hovedsagen er, at det maa ansees urigtigt ved en Lovs Behandling ikke at tage Hensyn til forubseete Tilfælde, hvor Loven aldeles ikke kan bruges, og saadanne Tilfælde ville i Virkeligheden ikke sjældent kunne forekomme. Hvad Forslaget under Nr. 2 angaaer, skal jeg ikke høre noget Videre, idet Spørgsmaalet, om denne Endring skal vedtages eller ikke, er saa aldeles simpelt og ubetydeligt, at det det ikke er værd at spille mange Ord derpaa. Man har simpelthen antaget, at der var en Ucorrecthed tilstede, som burde rettes, og at Rettelsen ikke burde undslades, naar der forøvrigt var andre Forandringer at foretage. Hvad den ærede Ministers Bemærkninger om Endringsforslaget under Nr. 1 angaaer, vil jeg blot sige, at naar den ærede Minister fremhæver som en Mangel derved, at det ikke utrykkelig siges, at hvor Veien gaaer gennem flere Sogne, skal Bekjendtgjørelsen ved Kirkestævne ogsaa stee i alle de Sogne, hvorigennem Veien gaaer, saa kan dette ikke anses som en Mangel. § 2 angaaer blot det Tilfælde, hvor Veien falder i et enkelt Sogn, og man har derfor ikke paa det Sted kunnet anføre det Tilfælde, hvor Veien gaaer gennem flere Sogne. Dette sidste Tilfælde forekommer først i § 4, og hvis der skulde være noget Savn, maatte det da være, at Forslaget ikke er gjentaget under § 4, men dertil har Udvalget ikke fundet nogen Anledning, da der i saa Henseende ikke gjælder Andet med Hensyn til Endringsforslaget end med Hensyn til alle de Bestemmelser, der allerede findes i § 4, thi ved disse Bestemmelser er man ligesom gaaet ud fra, at det vilde være en Selvfølge, at naar Veien passerede flere Sogne, skal der i alle disse Sogne foretages det Samme, som er foreskrevet for det Tilfælde, hvor Veien kun gaaer igjennem eet Sogn. Vedtager man nu Endringsforslaget til § 2, saa vil det med samme Nødvendighed stee, naar Sagen behandles efter § 4, at den offentlige Bekjendtgjørelse skal og maa fore-

gaae i alle de Sogne, gennem hvilke Veien løber.

Indenrigsministeren: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længere ved denne Sag; men det er dog aldeles klart, at selv om man kunde give Endringsforslaget den Fortolking, som den ærede Ordfører nu fremsatte, saa de Vedkommende i det Tilfælde, hvor Veien benyttes af Flere, som hvo udenfor det eller de Sogne, gennem hvilke den gaaer, intet Parfel, og Hensigten med Forslaget bliver derfor paa ingen Maade opnaaet. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 3 skal jeg endnu blot tillade mig at høre, at naar man holder sig til de Veie, som Forslaget egentlig angaaer, troer jeg, at det vil være et saa sjældent og næsten et utænkeligt Tilfælde, at alle Sogneforstanderstabets Medlemmer skulde være implicerede i Sagen; at jeg ikke kan antage, at der kan være nogen Anledning til at optage denne Bestemmelse. Dersom hele Sogneforstanderstabet er impliceret i Sagen, er det antageligt, at ogsaa hele Sognet er interesseret i den, og saa tvivler jeg paa, at Veien vil kunne komme ind under den Kategori af Veie, som her alene omhandles, nemlig private Veie, til hvis Afbenyttelse Flere ere ubestrikkende berettigede. Er hele Sognet interesseret i Sagen, vil det uden Tvivl være en Veie af saadan Bestaaenhed, at hele Sognet bør vedligeholde den, og at den altsaa bør betragtes som en Bivei, en Sognevei, der ikke henhører under denne Lov; men Uhykken er, at man ikke kan løsrive sig fra den Idee, at denne Lov skulde have nogen- somhelst Indflydelse paa saadanne Veie i Sognet, som ikke ere optagne paa vedkommende Regulativ, og som dog ikke kunne ansees for private.

Lehmann: Jeg kan forsikre den høitærede Indenrigsminister, at Bekjendtgjørelse ved Kirkestævne er en i mangfoldige Forhold saa brugelig Maade at indlede Sag r paa i Sognene, at der ikke kan hentes nogen Indvending fra det dermed forbundne Besvær. Den ærede Minister taler, som om der kun var Tale om Forlig. Det er ganske vist, at, hvis nogle